Dessa skalbaggars larver äro dock så lika andra närsläktade, att de ej äro lätta att igenkänna från dem.

Larven angifves äfven skada »gräsroten på ängar och sädesroten på åkrar», (se DAHLBOM: »Skand. Insektern. Skada och nytta» pag. 12). Här har icke några iakttagelser på de nära liggande gräs- eller kulturmarkerna ådagalagt dessa larvers närvaro.

Det uppgifves äfven, att skalbaggen skulle afäta nyskottens blad på flerahanda buskslag, (se TASCHENBERG »Landtwirtschaftl. Insekten» pag. 27), men jag har aldrig iakttagit dem där. Allenast en gång anträffades under dagen en skalbagge på ett nyskott af lärkträd; men detta visade sig afätet på ett sätt lika dem af *Nematus*-larver och syntes ej som af pingborren.

Lefnadssättet synes mig bäst skildras af TASCHENBERG (uti »Entomologi der Gärtner» pag. 38). Det angifves också att BÄTTNER ej heller sett skalbaggen ätande, men också att äggläggningen skulle försiggå på *trädesjord*, eller i närheten af vide och poppel, »hvilkas rötter larverna med förkärlek skulle afgnaga.» — Detta senare synes mig sannolikt, ty vide och poppel finnas i närheten här i stor rikedom, och de kunna möjligen *vid dessa* träd förekomma i stort antal, hvilket dock ej här blifvit efterforskadt.

På sädesslagen, t. ex. »råg vid blomningstiden», har äfven angifvits att pingborren skulle göra skada, men därtill har jag här aldrig sett någon tillstymmelse.

Ulltuna i dec. 1891.

Hampus von Post.

Iakttagelser öfver *Adimonia tanaceti* LIN. För några år sedan (den 17/6 1887) anträffades utmed Fyrisån nära Ulltuna på en tämligen våt ängsmark en större fläck af marken — omkring 10—12 □-fot — nästan enbart beväxt med *Stellaria palustris*. Bladen och de mjuka stjälkarna voro ytterst illa förhärjade af en svart, taggig *Chrysomela*-lik skalbaggelarv, som kunde uppskattas förekomma till 20—30 st. pr □-fot. Larven syntes ej hafva hemsökt något annat växtslag.

Några af dessa larver intogos och matades i burk med friska blad under flere dagar. Slutligen inspunno sig några med en gles väfnad af starka, brunaktiga silkestrådar och förpuppades.

Pupporna voro den 27 juli citrongula och syntes ligga på rygg i pupphöljet.

Den 4 och 5 juli erhöllos 5 stycken imagines; i början voro de blekt grågula, men sedermera mörknande och slutligen svarta och befunnos nu vara *Galeruca (Adimonia) Tanaceti*. (Någon noggrannare bestämning skedde ty värr icke, emedan jag ej misstänkte att någon annan liknande art häromkring förefanns!)

År 1891 den 7 juli anträffades några få exemplar sådana skalbaggar på sandåsens sluttning mot Fyrisån bland där växande gräs och örter, hvarvid ej då fästades någon särdeles uppmärksamhet, emedan denna skalbagge ofta nog och årligen ses förekomma vid gården. Men den 11 juli iakttogs åter, att de där förekommo i en högst märkvärdig mängd. På en areal af omkr. 3 tunnland uppskattade jag de synliga till 1—5 stycken pr □-meter, men de voro säkerligen många flere, ty endast sådana, som syntes uppe på grässtråen eller örterna, räknades. Någon skada på gräset eller de här befintliga örterna kunde jag ej upptäcka. Jag träffade dem ej heller på andra marker, där jag framgick denna tid.

Den 3 september annoterades: »Hela sommaren hafva dessa skalbaggar uppträdt och vistats på samma ängsbacke (hvilken ej betas eller afslås) och har deras antal flere gånger uppskattats till 5 à 10 stycken pr □-meter, utan synbar minskning.»

Ännu senare på hösten — till början af oktober — funnos de kvar.

Under den tid, som skalbaggarna anträffades denna sommar, eftersökte jag flere gånger, hvilket växtslag, som larverna eller skalbaggarna skulle kunna hafva hemsökt. Jag trodde möjligen att de skulle haft sitt tillhåll på *Stellaria graminea*, hvilken i stor mängd förefinnes bland gräset; men jag kunde ej finna något bevis för, att denna växt utgjorde deras tillhåll. Lika så såg jag icke skalbaggen själf förtära något af ört- eller grässlagen, utan den sågs dagligen sitta overksam på grässtråen eller på de högre örterna, hvarifrån den vid mitt annalkande, såsom vanligt, släppte sig till marken.

Någon förhärjelse på gräsväxten eller örterna kunde, oaktadt den stora mängden af skalbaggar, ej iakttagas på denna mark.

Möjligen kunde man anse, att de blott under natten uppsökte och förtärde unga plantor eller blad nere vid marken, samt endast till hvila uppsökte de högre stråen och där tillbringade dagarna.

Emellertid torde andra iakttagare bättre känna denna skalbagges härjningssätt.

Ulltuna i januari 1892.

Hampus von Post.

En missbildning. Förliden sommar fångade jag vid Gimo bruk i Upland en *Halyzia quatuordecimpunctata* Lin., som föreföll mig så egendomligt tecknad, att jag ansett mig böra här omnämna densamma. Få djur äro så symmetriskt bildade som insekterna, och särskildt hvad angår skalbaggarnas täckvingar, finna vi på dem båda fullkomligt samma teckningar in i de minsta detaljer. Äfven den allra minsta lilla punkt på den ena återfinner man vanligen lika stor och lika placerad på den andra. Så mycket mera förvånad blef jag därför, när jag bland annan fångst i håfven påträffade den å bredvidstående figur aftecknade skalbaggen, där täckvingarna äro fullkomligt olika tecknade. Den högra är typisk med sina svarta, nästan fyrkantiga fläckar, af hvilka två utgå från den likaledes svarta suturen. Den vänstra täckvingen åter har tre svarta, i triangelform ställda, olikstora fläckar, af hvilka en är placerad nära den svarta suturen, men utan att på minsta sätt sammanhänga med densamma, samt en mindre fläck vid suturalvinkeln och en liten punkt utanför den bakre af de tre förstnämnda fläckarna.

Claës Grill.

Sitodrepa panicea Lin. **och Gracilia minuta** Fab. **uppträdande såsom skadedjur å apotek.**

Föreningens nyinvalde ledamot, hr apotekaren Olof Wilner i Kalmar, meddelar i bref följande om ofvanskrifna skalbaggar: